

Ta haffas iggamodi sedda uut rohto fatsumā, aias sedda ühhe õne raudtorro sisse, sel piisotke auf taggaotsas: esteotsa surrus proppi takkudest kiinni, sūtaš taugelt weewlisöngaga püssirohho pöllema: jálle suur prought, prop läks wästo seina paufudes.

Jubba nüud olli eßimerine haffatus kā, et pärast targad mehhed haffasid püssa, ja pistolid (lühikessi püssikessi), ja suri tükka teggema; ja siis sai sõvaasjale teine näggo, ei ennam raudtubbarad egga rasked raudrided ei mõdunud püssi kuli wästo, teik sõa ja lahhingi assi sai teise torra peale seatud.

Agga meie prügime sedda rohto fa ühhe tarwiliisse asja ja ammeti peale.

Kui sa küt olled, siis lassed — fui lubbatud aeg ja koh on — pü ehk pardi, tedre ehk mõttukse, jännesse ehk hundi mahha, ja tenid ennesele hindu sola ehk leiva osimisse tarvis.

Kui sa mõistad, siis woid fa mõisaherra pello pealt suri kiinwa püssirohhoga lõhki aiada, muudkui pead ettevatama, et sa mitte omma

käest seal jures ilma ei já, nago Üllustwere mõisfas waene mees! — Püssirohho tallitamisse jures wotta „filmad hammaste wahhele”, nago Wenne fele mõistosanna útleb: se on, wata terravaste ette, et mitte rahhapüüdmisse jures sa omma rahho ei kauta; seit kui parrem kässi fatki, siis se wallutab kangesste, ja olled sant omma terwisse polest, kui sul fa uhked nöbid westi külles on, ja podisapad jallas.

Ta omma lapsed, kui sul neid on, ja kui omma ei olle, siis kela woôrad lapsed, et nemmad omma näppo ei pisti püssiraua fulge, ei ka siis, kui temmal polle laengut sees. Kui wallato vois, ehk eddew tüdrufokenne förme fulge pistab, id näppo pihta, et ta „Xi, Xi” tuñneb.

Ta nenda kui meie teise tähtramato sees eßimese luggemisse tükki lõppetusselks seit ka nattofest olleme selletanud, et nüud on se immelik kuni kā wâjas, et pimedatte heaks trükkitakse issemobi ramatuid, et nemmad kül tähti filmaga ei wõi nähha, agga naad öppiwad pimedatte kolis aega mõda nende tähtede arro omma näppo otsrega õrratundma; ja úlesin seal jures, küssi omma öppetaja käest, kül se sulle parreminae su-